

Langsamt blir allting til.

Igjen står me framfor eit nytt semester i losjen, eit semester der me etter beste evne skal hjelpa kvarandre til å praktisera prinsippa om vennskap, kjærleik og sanning, innover mot brørne, og utover mot alle dei som er vår neste.

Eit dikt av Inger Hagerup kan kanskje gje oss litt inspirasjon til dei oppgåvene som ligg framfor oss, sjølv om hennar perspektiv er heile vår klode.

Vær utålmodig menneske!

Langsamt blir allting til.
Skapelsen varer evig.
Mørket ble lys og lyset ild,
og mennesket våknet en dag og sa:
Jeg vil.

Langsamt blir allting til.
Langsamt seiler vår jord mot en ukjent havn.
Ingen kan måle vår fremtid, og ingen kan gi den navn.
Men dette vet vi, at vi er med på å skape
det evige livet, skape det ondt eller godt.
Vi vil ikke tape.
Vi vil ikke miste den ilden vi en gang har fått.

Mange var veiene. Det bar galt avsted.
Styrken ble makt og makten vold. Og mennesker
trampet hverandre ned.
Men alltid var drømmen den aller ytterste virkelighet.

Langsamt blir allting til.
Det haster, det haster. Det kan gå galt igjen.
Hva er det vi vil?
Drømmer og utopier sier de kloke menn,
de som er kalde av hjertet. Hør ikke på dem lenger!
Livet er ikke bare hus og mat og penger.
Vi er bestandig på vei, bestandig et stykke lenger,
alltid på vei mot menneskehetens seir eller nederlag.
Det haster, det haster i dag!

Vær utålmodig, menneske!
Sett dine egne spor!
Det gjelder vårt evige korte liv.
Det gjelder vår jord.

Inger Hagerup

«Eg vil» er utgangspunkt for alle handlingar som ikkje vert påtvinga oss. Viljeløyse betyr stagnasjon og stillstand, men me har eit oppdrag som ikkje tåler «me har det så godt som me har det»-haldningar. Me må vera utålmodige, må heile tida vera på vei, for det hastar.

Me høyrer til dei som trur på draumen -eller utopien om at det går an å vera andre sine håp, håp om eit betre tilvære, håp om ei hand å halda i, håp om eit

lyttande øyra og ei trøystande røyst. Me høyrer til dei som trur at den barmhjertige samaritan ikkje berre er eit fromt eksempel, men ein praksis som er mulig for oss alle, at me er i stand til å gjera det gode og vera barmhjertige også mot den som eigentleg er vår fiende, den som tilsynelatande ikkje fortener vår utstrekke hand, den som har svike alle ideal. Me høyrer med til dei som trur at tilgjeving eller «la nåde gå før rett» er noko å streva mot.

Ja, me trur i det heile at livet er meir enn maten og pengane, meir enn berre våre næraste. «Noget er større enn dig. Der er bjerge med sne. Der er dyrere ting enn ditt liv. Du skal kjempe for det». Men det hastar. Vær utålmodig losjebroder. Sett dine egne spor.

bita